

Ingripanden mot unga lagöverträdare

Till justitieutskottet

Proposition 2005/06:165 Ingripanden mot unga lagöverträdare har hänvisats till justitieutskottet. Motioner har väckts i anledning av propositionen. Socialutskottet, som beslutat avge yttrande, begränsar detta till att avse avsnitten 4–6 och 10 i propositionen samt motionerna Ju40 (fp) yrkande 3, Ju41 (kd) yrkande 3 och Ju42 (c) yrkandena 5 och 6.

Socialutskottet

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslår regeringen ett antal ändringar i reglerna om ingripanden mot och behandling av unga lagöverträdare. Förslagen är bl.a. ett led i arbetet som inleddes genom reformen 1999 med att vidareutveckla och förbättra påföljdssystemet för unga i åldern 15 till 21 år som gjort sig skyldiga till brott. Förslagen syftar också till att förbättra möjligheterna att tidigt ingripa för att motverka att personer under 15 år utvecklar en kriminell livsstil.

Att samhället reagerar med lämpliga och väl avvägda åtgärder är av väsentlig betydelse för att förhindra att unga begår brott. Med dessa utgångspunkter föreslår regeringen bl.a. följande.

Påföljden överlämnande till vård inom socialtjänsten får en annan avgränsning genom att den unge, för att överlämnas till vård, skall ha ett särskilt behov av vård eller annan åtgärd som syftar till att motverka att den unge utvecklas ogynnsamt. Påföljden byter även beteckning till ungdomsvård.

Ungdomstjänst införs som en ny påföljd för unga lagöverträdare. Påföljden verkställs av socialtjänsten och skall bestå av oavlönat arbete samt annan särskilt anordnad verksamhet. Ungdomsvård kan kombineras med ungdomstjänst.

Stödet till unga personer, även till dem under 15 år, förstärks. Socialtjänstens insats kontaktperson vidareutvecklas. En särskilt kvalificerad kontaktperson skall kunna utses om den unge är i behov av särskilt stöd och

särskild vägledning för att motverka en risk för missbruk av beroendeframkallande medel, brottslig verksamhet eller något annat socialt nedbrytande beteende.

Bakgrund och gällande rätt

Propositionen

Varje kommun har enligt 2 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453, SoL) det yttersta ansvaret för att de människor som vistas i kommunen får det stöd och den hjälp som de behöver. Socialnämnden skall bl.a. med särskild uppmärksamhet följa utvecklingen hos barn och ungdom som har visat tecken till en ogynnsam utveckling och i nära samarbete med hemmen sörja för att barn och ungdom som riskerar att utvecklas ogynnsamt får det skydd och stöd som de behöver. Grundprincipen i SoL är att all omsorg om barn och ungdomar så långt det är möjligt skall vara frivillig och ske i samarbete med föräldrarna. Först om det kan antas att behövlig vård inte kan ges med samtycke av föräldrarna och den unge själv, om denne fyllt 15 år, får samhället tillgripa tvångsåtgärder med stöd av lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU).

En central målsättning för regeringens politik för barn och unga är att ett barnperspektiv, utifrån andan och intentionerna i FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen), skall genomsyra alla de åtgärder som rör barn. Detta är också utgångspunkten för förslagen i propositionen. Vid alla åtgärder som rör barn, vare sig de vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdsinstitutioner, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ, skall barnets bästa komma i främsta rummet (art. 3).

När det gäller brottsförebyggande åtgärder pekar regeringen bl.a. på att det är viktigt att se till helheten, bekämpa utanförskap och främja de mänskliga rättigheterna. Det kan handla om att satsa på goda uppväxtvillkor för barn och ungdomar, att ge stöd till familjer med svaga sociala och ekonomiska resurser m.m.

Regeringen anför att det lokala brottsförebyggande arbetet är särskilt betydelsefullt när det handlar om barn och ungdomar. Unga begår ofta brott där de bor och tillsammans med andra som bor i närheten eller går i samma skola. Det är på lokal nivå man har möjlighet att tidigt se problem, att snabbt ingripa och därmed ha de bästa chanserna att förebygga att unga begår brott eller återfaller i brott.

Regeringen pekar vidare på att föräldrar spelar en central roll i arbetet med att förhindra unga från att börja begå brott. Föräldrars engagemang i sina barns aktiviteter är samhällets bästa brottsförebyggande resurs. Vidare framhålls att Statens folkhälsoinstitut förra året redovisade ett regeringsuppdrag om föräldrastöd.

Hög arbetslöshet, oavslutade studier och få fritidsalternativ leder alltför ofta till socialt utanförskap. Därför är det enligt regeringens mening viktigt att samhället stöttar ungdomar på bred front. Utbildning, arbete och bostad är avgörande.

Genom lagändringar som trädde i kraft den 1 januari 1999 genomfördes genomgripande förändringar i påföljdssystemet för unga lagöverträdare (prop. 1997/98:96). Reformen byggde på grundtanken att unga i största möjliga utsträckning skall bli föremål för insatser inom socialtjänsten.

Regeringen framhåller att det övergripande syftet med reformen är att utveckla påföljdssystemet för unga lagöverträdare så att det tydligare än i dag inriktas på att motverka fortsatt kriminalitet. En strävan är att påföljderna för unga skall ta i beaktande principerna om förutsebarhet, proportionalitet och konsekvens, men också anpassas till den unges behov samt vara tydliga och pedagogiska. I det sammanhanget är det viktigt att även beakta pojkars och flickors olika villkor och behov.

Regeringen understryker att påföljdssystemet för unga lagöverträdare skall fortsätta att bygga på principen att barn och ungdomar som har begått brott i första hand skall bli föremål för insatser inom socialtjänsten. Påföljden överlämnande till vård inom socialtjänsten bör emellertid utformas så att intentionerna med reformen från år 1999 får fullt genomslag. Socialtjänstens roll när det gäller unga lagöverträdare bör vidare tydliggöras. Det är också viktigt att samarbetet mellan berörda aktörer stärks för att den unge skall kunna återföras till ett socialt välfungerande liv.

En vidareutveckling av påföljden överlämnande till vård inom socialtjänsten m.m.

Propositionen

Regeringen föreslår att tillämpningsområdet för påföljden överlämnande till vård inom socialtjänsten ändras till att omfatta dem som har ett särskilt behov av vård eller annan åtgärd enligt socialtjänstlagen (2001:453), SoL eller lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU. Vården och åtgärderna skall syfta till att motverka att den unge utvecklas ogynnsamt. Påföljden byter beteckning till *ungdomsvård*.

Regeringen anför att innehållet i påföljden överlämnande till vård inom socialtjänsten kan bestå av många olika typer av åtgärder från socialtjänstens sida. Utvärderingen av 1999 års påföljdsreform visade att den vanligast förekommande insatsen vid överlämnande till vård inom socialtjänsten var samtalskontakt med socialtjänsten och att dessa samtal ofta kretsade kring det aktuella brottet och dess konsekvenser, familje- och skolsituationen, relationen till kamrater, etik och moral samt droger. Andra vanliga insatser enligt utvärderingen var förordnande av kontaktperson och någon form av programverksamhet.

Regeringen anser att i de fall där insatsen består av åtgärder som närmast är att se som en form av samhällets gränssättning gentemot den unge lagöverträdaren, snarare än vårdinsatser med inriktning på behandling, bör det finnas större utrymme för att använda andra påföljder än överlämnande till vård inom socialtjänsten. Om avsaknad av andra lämpliga påföljdsalternativ för unga lagöverträdare kan leda till att domstolar överlämnar unga till vård bör i stället sådana alternativ införas i påföljdssystemet. Regeringens förslag att införa ungdomstjänst som en ny påföljd för unga i det här sammanhanget utgör ett viktigt led i arbetet med att vidareutveckla påföljdssystemet för unga lagöverträdare.

Det huvudsakliga syftet med att överlämna unga personer som har begått brott till vård är enligt regeringen att öka möjligheterna för en återanpassning till ett välfungerande liv och åstadkomma en positiv förändring. Att motverka en ogynnsam utveckling som tar sig uttryck i att den unge exempelvis fortsätter att begå brott bör dock vara ett mål och en utgångspunkt för de insatser som vidtas när unga begått brott.

Tillämpningsområdet för påföljden bör enligt regeringen avgränsas på ett sådant sätt att kravet på den unges behov av vård eller andra åtgärder skärps. Detta bör enligt regeringens mening uttryckas så att den unge bör ha ett särskilt behov av insatser enligt SoL eller LVU för att påföljden skall komma i fråga. Att den unge är brottsaktiv eller har missbruksproblem bör tala starkt för att det föreligger ett särskilt behov av socialtjänstens insatser.

Påföljden bör alltså inte primärt användas för de unga lagöverträdare vars behov av vård eller andra åtgärder är så begränsat att det kan tillgodoses inom ramen för exempelvis en ungdomstjänst.

I likhet med Ungdomsbrottsutredningen anser regeringen att risken för fortsatt brottslighet bör lyftas fram vid tillämpningen av påföljden. Som flera remissinstanser pekat på bör dock undvikas att detta sker på ett sätt som medför att det krävs att en konkret riskbedömning görs i varje enskilt fall eftersom det är förenat med stora svårigheter att göra sådana bedömningar på individnivå. Inte heller får det bli fråga om att utesluta en ung person med ett särskilt behov av vård eller andra åtgärder från påföljden i de fall en risk för fortsatt brottslighet inte kan befaras. Socialtjänstens uppgift är som nämnts att se till den unges hela livssituation och behov av insatser för en social anpassning, varvid principen om barnets bästa skall beaktas. Påföljden syftar till att genom vård eller andra åtgärder återföra den unge till ett socialt välfungerande liv. Vården och åtgärderna bör därför syfta till att motverka en ogynnsam utveckling. Åtgärder för att förhindra fortsatt brottslig verksamhet är självklart viktiga i sammanhanget. I det fall det inte föreligger någon risk för en ogynnsam utveckling bör andra påföljder, exempelvis ungdomstjänst, komma i fråga. Regeringen föreslår således att överlämnande till vård inom socialtjänsten skall kunna

komma i fråga om den unge har ett särskilt behov av vård eller annan åtgärd enligt SoL eller LVU samt att vården och åtgärderna skall syfta till att motverka en ogynnsam utveckling.

Vidare föreslår regeringen att *ungdomstjänst* införs som en ny och fristående påföljd för lagöverträdare under 21 år. Det skall vara en obligatorisk uppgift för kommunerna att administrera ungdomstjänst. Kommunerna skall ha ansvar för att en ungdomstjänstplats ordnas för den dömd. En plats behöver inte vara anordnad när domstolen dömer i målet.

Dessutom föreslår regeringen att, för att ungdomstjänst skall kunna dömas ut, den unge skall ha samtyckt till det och påföljden vara lämplig med hänsyn till hans eller hennes person och övriga omständigheter. Regeringen anför att det tidigare har övervägts huruvida någon bör kunna dömas att utföra oavlönat arbete utan att ha samtyckt till det. Ställningstagandena hittills, i fråga om såväl samhällstjänst som ungdomstjänst, har resulterat i att ett krav på att samtycke skall föreligga (jfr prop. 1997/98:96 s. 93 f.). Den kanske största invändningen mot en ordning med ett krav på samtycke är enligt regeringen att det i viss mån är otillfredsställande att en påföljd för brott skall kräva lagöverträdarens godkännande. Den bestraffande effekten kan bli försvagad i och med att den som begått ett brott kan påverka domstolens påföljdsval. Förutsebarheten i påföljdssystemet kan också sägas minska som en följd av ett krav på samtycke.

En naturlig utgångspunkt är enligt regeringens uppfattning emellertid att ungdomstjänst även i fortsättningen endast skall kunna komma i fråga om den unge samtycker. Det är också viktigt att undvika misslyckanden för att kunna engagera arbetsgivare för ungdomstjänst och värna påföljdens trovärdighet. Med hänsyn till detta bör kravet på samtycke vara klart uttryckt från den unges sida. I dag är kravet på samtycke utformat på detta sätt inte bara när det gäller ungdomstjänst utan också när det gäller samhällstjänst och kontraktsvård. Det är inte lämpligt att ändra utformningen av samtyckeskravet till ett krav på att det skall vara tillräckligt att den unge inte motsätter sig ungdomstjänst. Regeringen pekar vidare på att det givetvis är angeläget att den unges ställningstagande till påföljden baseras på tillräcklig kunskap om vad ungdomstjänst innebär och vilken roll ungdomstjänst har i påföljdssystemet.

I propositionen föreslås vidare när det gäller unga som har behov av särskilt stöd och särskild vägledning för att motverka en risk för missbruk av beroendeframkallande medel, brottslig verksamhet eller något annat socialt nedbrytande beteende att socialnämnden skall kunna utse en särskilt kvalificerad kontaktperson, på begäran eller med samtycke av den unge, eller, om denne är under 15 år, dennes vårdnadshavare. Vidare föreslås att vid tvångsvård enligt 22 § LVU, i stället för kontaktpersoner, särskilt kvalificerade kontaktpersoner utses. Socialstyrelsen bör ge kommunernas socialtjänst stöd och vägledning beträffande rekrytering av och kompetens hos dessa kontaktpersoner samt möjligt innehåll i åtgärden.

Enligt regeringen finns det, trots dagens möjlighet att utse en kontaktperson, ett behov av att även kunna utse en kontaktperson med särskilda kvalifikationer för att hantera barn och unga som riskerar att fara illa på grund av sitt beteende och detta såväl med som utan samtycke från den unge eller dennes vårdnadshavare.

Motionerna

I motion Ju40 av Johan Persson m.fl. (fp) yrkande 3 begärs ett tillkännagivande om att socialtjänsten bör få tillgång till fler åtgärder utan att samtycke skall föreligga från den unge. Motionärerna anför att det finns ett stort behov av att strama upp och förtydliga insatserna från socialtjänstens sida. Motionärerna anser också att socialtjänsten, inom ramen för det som nu föreslås kallas för ungdomsvård, bör få möjlighet att använda sig av fler åtgärder utan samtycke från den unge. Det kan handla om t.ex. deltagande i programverksamhet, föreskrifter om drogkontroll och vård för missbruk.

I motion Ju42 av Johan Linander m.fl. (c) yrkande 5 begärs ett tillkännagivande om påföljden överlämnande till socialtjänsten. Motionärerna anför att politiken när det gäller unga lagöverträdare präglats av en ”snällism”, sociala insatser har i verkligheten blivit uteblivna insatser, vilket fått katastrofala följder för många ungdomar. Motionärerna efterlyser tidigare och fler sociala insatser och anser att Ungdomsbrottsutredningen förslag att påföljden bör byta namn till socialtjänstpåföljd och att den endast skall bli aktuell där det behövs kraftfulla åtgärder från socialtjänstens sida är ett steg i rätt riktning. Vidare begärs i motionen yrkande 6 ett tillkännagivande om en kvalitetssäkring av ungdomshemmen.

I motion Ju41 av Peter Althin m.fl. (kd) yrkande 3 begärs ett tillkännagivande om fler platser för LVU- och LSU-vård av unga brottslingar. Enligt motionärerna måste regeringen avsätta ytterligare resurser för att tillgodose behovet av fler platser hos Statens institutionsstyrelse. Under år 2001 byggdes det om och byggdes det till, vilket var bra men otillräckligt.

Bakgrund och tidigare behandling

Socialutskottet behandlade våren 2003 i det av riksdagen godkända *betänkandet 2002/03:SoU13 Med tvång och god vilja – vad gör Statens institutionsstyrelse?* Riksdagens revisorers förslag 2002/03:RR9, med samma namn som betänkandet. I betänkandet föreslog utskottet ett tillkännagivande till regeringen. Av detta framgår att ett enigt utskott delade bl.a. revisorernas uppfattning att Statens institutionsstyrelses (SiS) övergripande ansvar för behandlingen vid institutionerna borde förtydligas. Utskottet ansåg vidare att SiS borde fortsätta att utveckla sina insatser för att underlätta för institutionerna att implementera metoder som har vetenskapligt stöd. Utskottet delade även revisorernas bedömning att SiS borde konkreti-

sera målen för sin verksamhet och tydliggöra kriterier för när målen skall anses uppfyllda. Det ansågs också angeläget att SiS prioriterar och utvecklar uppföljningen av vårdresultat. SiS borde redovisa resultatet av den bedrivna vården till regeringen. Vidare borde regeringen utreda hur tillsynen av SiS kan göras organisatoriskt och ekonomiskt oberoende av SiS. Slutligen borde SiS förtydliga de riktlinjer och normer som skall gälla för institutionsbehandling i syfte att möjliggöra tillsyn av behandlingskvaliteten.

Av skrivelse 2005/06:75 Redogörelse för behandlingen av riksdagens skrivelser till regeringen som för närvarande behandlas av riksdagen framgår att riksdagens skrivelse gällande det ovan angivna tillkännagivandet ännu inte är slutbehandlad. Regeringen redovisar vidare att bl.a. följande förekommit med anledning av tillkännagivandet.

Den 11 december 2003 utfärdade regeringen regleringsbrev för budgetåret 2004 avseende Statens institutionsstyrelse i vilket institutionsstyrelsens ansvar, styrning och insatser m.m. behandlas. Frågorna om Statens institutionsstyrelsens övergripande ansvar samt möjligheter att inhämta personuppgifter från andra myndigheter i uppföljningssyfte bereds inom Regeringskansliet. Den 22 december 2004 bemyndigade regeringen vederbörande statsråd att tillkalla en särskild utredare med uppdrag att se över en stärkt och tydligare tillsyn inom socialtjänstens område (S 2004:12) (dir. 2004:178, dir. 2005:87 och dir. 2005:93). Uppdraget skall slutredovisas senast den 1 juli 2007.

Statens institutionsstyrelse har den 17 januari 2006 i en skrivelse till regeringen lämnat en redogörelse för hur det övergripande ansvaret för styrningen av vård och behandling förstärkts. Regeringen avser att noga följa utvecklingen.

Från Statens institutionsstyrelsens (SiS) hemsida har inhämtats att institutionsstyrelsens forsknings- och utvecklingsstab leder SiS arbete med forsknings-, utvärderings- och utvecklingsfrågor. Stabens uppgifter är att delta i arbetet med att följa upp och utvärdera institutionernas verksamhet och resultat, att utarbeta enhetliga och ändamålsenliga rutiner för dokumentation av behandlingen och dess effekter samt att ansvara för övergripande analyser och sammanställningar av vårdresultat. Enheten skall vidare ta initiativ till forskning inom området, följa forskningen, verka för att forskningsresultaten sprids och överförs till praktiskt arbete samt, genom försöksverksamhet och på annat lämpligt sätt, bidra till metodutveckling inom området vård och behandling. Vidare har inhämtats att SiS har en omfattande tillsynsverksamhet där varje institution får regelbundna besök. Helt nyligen har dessutom, för att ytterligare höja kvaliteten i verksamheten, fattats beslut om att införa oanmälda tillsynsbesök som inte bara kan ske på dagtid utan även under helger, kvällar och nätter.

Socialutskottets ställningstagande

I propositionen föreslår regeringen ett antal ändringar i reglerna om ingripanden mot och behandlingen av unga lagöverträdare. Bland annat föreslås att tillämpningsområdet för påföljden överlämnande till vård inom social-

tjänsten bör begränsas. Utskottet anser det värdefullt att påföljden i större utsträckning än vad som i dag är fallet reserveras för dem som har ett reellt vårdbehov. Utskottet ställer sig således bakom bedömningen att tillämpningsområdet för påföljden överlämnande till vård inom socialtjänsten bör ändras till att avse dem som har ett särskilt behov av vård eller annan åtgärd enligt socialtjänstlagen, SoL, eller lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU. Utskottet ställer sig även bakom förslaget att påföljden bör få beteckningen ungdomsvård. Utskottet delar vidare regeringens bedömning att det i detta sammanhang kan behövas alternativa påföljdsalternativ. Den i propositionen föreslagna nya påföljden ungdomstjänst synes ändamålsenlig. Utskottet ställer sig därför även bakom förslaget om att ungdomstjänst inrättas som ny påföljd för unga lagöverträdare.

Utskottet ser positivt på förslaget att socialnämnden skall kunna utse särskilt kvalificerade kontaktpersoner om den unge är i behov av särskilt stöd och särskild vägledning för att motverka en risk för missbruk av beroendeframkallande medel, brottslig verksamhet eller något annat socialt nedbrytande beteende. Utskottet ställer sig följaktligen bakom regeringens förslag även i denna del.

Utskottet anser att de förslag som lämnats i föreliggande proposition ger förbättrade möjligheter till ett tidigt ingripande mot unga lagöverträdare. Utskottet anser vidare att påföljdssystemet genom de föreslagna ändringarna får anses ge den unge ett rimligt inflytande på utformningen av innehållet i de påföljder som blir aktuella. Utskottet anser att justitieutskottet bör avstyrka bifall till motionerna Ju40 (fp) yrkande 3 och Ju42 (c) yrkande 5 i den mån de inte får anses tillgodosedda med det anförda.

Socialutskottet anser mot bakgrund av det omfattande arbete som, bl.a. med anledning av socialutskottets tillkännagivande 2003, pågår för att säkra kvaliteten på den vård som bedrivs på ungdomshemmen att motion Ju42 (c) yrkande 6 får anses i huvudsak tillgodosedd. Justitieutskottet bör därför avstyrka bifall till motionen.

Socialutskottet delar inte motionärernas uppfattning i motion Ju41 (kd) yrkande 3 om att det i nuläget behövs fler platser för LVU- och LSU-vård av unga brottslingar. Utskottet anser därför att justitieutskottet även bör avstyrka bifall till motion Ju41 (kd) yrkande 3.

Stockholm den 25 april 2006

På socialutskottets vägnar

Chatrine Pålsson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Chatrine Pålsson (kd), Margareta Israelsson (s), Cristina Husmark Pehrsson (m), Conny Öhman (s), Lars U Granberg (s), Anne Marie Brodén (m), Erik Ullenhag (fp), Kenneth Johansson (c), Christer Engelhardt (s), Magdalena Andersson (m), Elina Linna (v), Jan Lindholm (mp), Martin Nilsson (s), Jan Emanuel Johansson (s), Marita Aronson (fp), Christina Nenes (s) och Gunilla Wahlén (v).

Avvikande meningar

1. Fler åtgärder utan samtycke m.m. (m, fp)

Cristina Husmark Pehrsson (m), Anne Marie Brodén (m), Erik Ullenhag (fp), Magdalena Andersson (m) och Marita Aronson (fp) anför:

Vi anser att ett system bör prövas där domstolen kan döma den unge lagöverträdaren till ett kortare frihetsstraff, t.ex. att avskiljas från sin normala hemmiljö under några dagar eller helger för att delta i påverkans- och attitydprogram inom institutionernas ungdomsvård – s.k. helgavskiljning. Vi anser också att socialtjänsten, inom ramen för det som nu föreslås kallas för ungdomsvård, bör få möjlighet att använda sig av fler åtgärder utan samtycke från den unge. Det kan handla om t.ex. deltagande i programverksamhet, föreskrifter om drogkontroll och vård för missbruk. Vi anser också att reglerna i LVU om omhändertagande bör ändras så att det i fall av brott begångna av unga ges möjlighet till utökat samarbete med polis, bl.a. för att kunna klarlägga ansvarsfrågorna. Det finns ett stort behov av att strama upp och förtydliga insatserna från socialtjänstens sida. Det är tveksamt om regeringens nu aktuella förslag kommer att innebära någon större förändring i praktiken. Det anförda innebär att vi anser att justitieutskottet bör tillstyrka motion Ju40 yrkande 3.

2. Tidigare och fler sociala insatser (c)

Kenneth Johansson (c) anför:

Jag anser att politiken när det gäller unga lagöverträdare har präglats av en ”snällism” och att sociala insatser i verkligheten har saknats, vilket har fått katastrofala följder för många ungdomar. Det är inte fråga om att mycket unga lagöverträdare skall dömas till fängelse och isolering och på så sätt känna av tuffare krav från samhället. Tvärtom är det helt nödvändigt att socialtjänstens verksamhet stramas upp och blir avsevärt mer professionell än i dag. Jag vill i framtiden se tidigare och fler sociala insatser. Ungdomsbrottsutredningen föreslår att påföljden byter namn till socialtjänstpåföljd och att den endast skall bli aktuell där det behövs kraftfulla åtgärder från socialtjänstens sida. Till domen skall bifogas ett kontrakt som skall skrivas under av båda parter. Jag anser att förslaget är ett steg i rätt riktning. Det anförda innebär att jag anser att justitieutskottet bör tillstyrka motion Ju42 yrkande 5.

3. Kvalitetssäkring av ungdomshemmen (m, fp, kd, c)

Chatrine Pålsson (kd), Cristina Husmark Pehrsson (m), Anne Marie Brodén (m), Erik Ullenhag (fp), Kenneth Johansson (c), Magdalena Andersson (m) och Marita Aronson (fp) anför:

Många ungdomshem klarar inte av att ge ungdomarna den psykiatriska vård de har behov av. Olika huvudmän, staten, landstingen och kommunerna, får inte leda till att vården faller mellan stolarna. Därför måste, enligt vår uppfattning, samverkan mellan huvudmännen öka. Efter vårdtiden måste stödet från hemkommunens socialtjänst öka. Vi anser att ansvaret för ungdomar som dömts till sluten ungdomsvård bör ligga kvar hos Statens institutionsstyrelse. Vi anser också att ungdomshemmens dubbla uppgift att både ta emot ungdomar som omhändertagits med stöd av LVU och verkställa straffet för ungdomar som har begått mycket allvarliga brott kan ifrågasättas. Därför bör frågan om verksamheterna i framtiden skall separeras belysas. Det är inte självklart att barn och ungdomar som är placerade med stöd av LVU skall vistas på samma hem som ungdomar dömda till sluten ungdomsvård. Det anförda innebär att vi anser att justitieutskottet bör tillstyrka motion Ju42 yrkande 6.